

Allemaal Kampioen (min of meer) !

De afgelopen week werden mijn honden kampioen.... De jury bestond telkens uit een achtstal geweren die als hoofdcriterium hanteerden: "dat stuk wild zou toch moeten binnenkomen".

Eerst mijn Golden van bijna 11 jaar : honderd meter in galop lukt niet meer, maar een dagje in de bossen verteert hij nog prima en op zijn neus is niks aan te merken. Dat bewees hij zopas nog. Een jager met hond schoot een hennetje dat heel diep in het bos neerkwam. Zijn hond deed wel een poging maar hield het al snel voor bekeken. Na de drift stuurde ik mijn hond een einde het bos in. Op een gegeven moment was mijn Retriever helemaal verdwenen, wellicht zijn neus achterna. Vijf minuten later kwam hij van heel ver uit de dichte begroeiing teruggewandeld ... met de gekwetste "poule" in de vang. "Mooi, heel mooi" klonk het !

Enkele dagen later in Wallonië met de Labrador op post tussen twee geweren in. Het eerste geweer schiet een fazantenhaan waarop mijn hond uitgestuurd wordt. Intussen klinkt een schot op links. Terwijl mijn hond nog binnenkomt, zie ik de jager rennen naar het bos. Het duurt eventjes voor de Lab gestuurd kan worden. Hij vertrekt in rechte lijn en passeert het geweer. Die roept mij: "Nee, nee, daar is de snip neergekomen maar die is intussen naar rechts weggevlagen, zeker en vast

gekwetst". Ik fluit de hond een stukje terug en stuur hem naar rechts, gevolgd door het zoekbevel. Hij zet de neus eerst op de grond, dan in de lucht en spurt tussen het hout door. Ik zie de vogel terug hoogte nemen met een zwarte schim achter hem aan. Even later legt Fellow de "bécasse" voorzichtig in mijn handen. De jager reageert spontaan opgetogen: "prima hondje heb je daar".

In gedachten heb ik mijn honden dus een CCQ toegekend, "Chien de Chasse de haute Qualité". Achteraf een kluij voor hen, een glaasje voor mij. Hun gedrag op officiële wedstrijden was in het verleden navenant: een workingtest op dummy's konden ze allebei nog eens winnen, bij een field speelde hun jachtinstinct hen meestal parten. Daar sta je dan ook, meestal met zes honden, op een kluitje. De drift wordt aangeblazen en van een wedstrijdretriever wordt verwacht dat hij dan een halfuur tot driekwartier in absolute stilte en steadiness de vogels voor, achter en opzij ziet neervallen. Binnen dat tijdelijk roedeltje zal er onderhuids en onmerkbaar voor menselijke zintuigen, heel wat buitdrift hangen: "dit is mijn stuk, nee ..., 't is van mij". Je moet

als hond al uit speciaal hout gesneden zijn om dit allemaal te verteren. Later pas mag gewerkt worden. In één apport kan zo'n hond alles tonen wat zijn genen en opleiding hem bijgebracht hebben. Ontroerend mooi soms hoe zij lijnen lopen, luisteren naar de fluit en perfect dirigeerbaar zijn op net dat ene stuk ! De CACT's en CACIT's die op Fields uitgedeeld worden zijn stuk voor stuk verdiend. Kampioenstitels bij werkende jachthonden krijg je niet omdat het baasje een oude bekende is van de keurmeester. Dit is het summum van de werkende jachthond.

Nochtans geldt ook hier de Bijbelse wijsheid dat velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren. Het mag onze pret niet bederven. Niet alle voorjagers die hun jachthond zorgvuldig kiezen en zo goed mogelijk voorbereiden, komen uiteindelijk op het hoogste wedstrijdsvot terecht.

Weet evenwel dat als op het einde van de jachtdag de jachtheer je aanspreekt en vraagt of je volgende week terug kunt komen met je Staande hond, je Spaniël of Retriever, je dan van de informele jury van die dag een "CCQ" hebt gekregen. Je neemt geen bokaal, trofee of rozet mee naar huis, maar wel een geluksmoment waarvan je alleen je hond deelgenoot kunt maken .

Freddy Quackelbeen